

טוריית סילום הדף

נדירים דפים מ' - נג'

לקרأت מבחן תורחת משתמות המתקאים ביום א' פרשת מקץ

- ז. מה עדיף לעשות כשנעים אומרים לבנות, זקנים אומרים לסתור? עדיף לסתור בדברי הזקנים, שבנין ערים סתייה, וסתירות זקנים בניין, והראיה מהבריו של רחבעם.
- ת. למה לא רצה רב לפרסם את חוליו ביום הראשון? כדי של יודע מזלו.
- ט. מה היה המטרה של רבא [לאחר היום הראשון] שביריו עליו בשוק שהוא חוליה?
- א. שאוהביו יבקשו עליו רחמים, ב. **ששניאיו ישמו ונאמר 'בנפול אויבך אל תשמה וגנו', פן יראה ה' ודע בעיניו והшиб מעליו אף'.**
- י. באיזה שעות אין לבקר את החוליה, ומדוע? בשלוש שעות ראשונות של היום, שאז חוליו מיקל, ויחשוב שהחוליה התרפא.
- ב. בשלוש שעות אחרונות של היום, שאז חוליו מכבים, ויתיאש מלבקש עליו רחמים.
- יא. באיזה אופן צריך המבקר לשבת לפני החוליה, ומדוע? לא ישב על מיטה, ספסל או כסא, אלא יתעטף וישב על הקרכע, מפני שהשכינה שרויה למעלה ממטתו של חוליה, שנאמר 'ה' יסענו על ערש דوى'.
- יב. באיזה שתי דברים לומדים מהפסוק 'ה' יסענו על ערש דوى?
- א. שהקב"ה זן את החוליה ב. שהשכינה שרויה למעלה ממטתו של חוליה.
- יג. באיזה אופן מטהרים מי הנרות, ובאיזה אופן מטהרים מי נהרות, מטהרים גם בזוחלים, ומטהרים בכל שהוא.

- דף מ' יום א' וישלח.**
- א. מה דרש רבי עקיבא על מי שאינו מבקר חולים? שכל שאינו מבקר חולים כאילו שופך דמים.
- ב. מה אמר רב כהנא לחייבים, לאחר שהכריז שרב חלבו חלה, ואעפ"כ לא נכנסו חכמים לבקרו? סיפר להם את המעשה שהלה אחד מתלמידיו ר"ע, ולא נכנסו חכמים לבקרו, וכשנכנס ר"ע לבקרו וכייד ודריבץ לפניו הבריא, ואמר לר"ע רבי ההייתנו, ולכן יצא ר"ע ודרש שכל שאינו מבקר חולים כאילו שופך דמים.
- ג. מה גורם זה שמబкар את החוליה, ומה גורם זה שאינו מבкар את החוליה? המבкар את החוליה, גורם שיחיה שմבקש עליו רחמים. שאינו מבкар את החוליה, גורם שימות, והיינו שלא מתפלל עליו לא שיחיה ולא שימות.
- ד. מהי שכוו של המבкар את החוליה, בעולם הבא, ומנכ'ו? ניצול מדינה של גיהנום, שנאמר 'אשר משכיל אל דל, ביום רעה ימלטו ה' זדל פירשו חוליה, שנאמר 'מדלה יבצענו' ונאמר 'מדוע אתה ככה דל בן המלך' ורעה פירשו גיהנום שנאמר 'כל פעל ה' למענהו וגם רשות ליום רעה'.
- ה. מהי שכוו של המבкар את החוליה, בעולם הזה? 'ה' ישמרו' [מייצר הרע] 'זיהיה' [מיסורים] יאושר בארץ' [שהכל מתכבדים בו] 'יאל תהזו בנפש אויביו' [שיזדמנו לו חברים כחבריו של נعمן שריפפו צדעתו].
- ו. **כמה גורמו חברי של רחבעם?** גרמו לכך שיחלכו מכלכתו, [שהצעיו לו להכvid המש, וע"ז זה מרדו בו העם].

דף מא יום א' וישלח.

- א. למה הכוונה **'בחורסן כל'** שנאמר בקהלת יעבדת את אויבך... בחוסר כל?
- לרבוAMI בשם רב בלא נר ושולחן, לרבות חסדא בלא אשא, לרבות ששת בלא שימוש, לרבות נחמן בלא דעתה, ובבריותא שניינו בלא מלחה, ורבב [שםן].
- ב. מי נקרא עני לאביי?
אין עני אלא בדעתה.
- ג. מה אמרו במערבא על מי שיש בו דעתה?
שמי שיש בו דעת יש לו הכל, וממי שאין לו דעת אין לו כלום, וממי שקנה דעתה אינו חסר כלום, וממי של קנה דעת לא יועיל לו מה שיקנה.
- ד. מה נאמר על מי שנתרפא מחוליו, ומגלי?
א. נמחלו עונותיו, שנאמר 'הסולח לכל עוני כי הרופא לכל תחלאי כי, ב. חוזר לימי עולםיו, שנאמר 'dotpesh bishro munover yisob leimi ulimio', ג. משכח תלמודו, שנאמר 'כל משכובו הפכת בחוליו'.
- ה. מי החזיר לרבות יוסף ולרבו את תלמודם לאחר שחלו ושבחו?
לרב יוסף, החזיר אבי, וזהו ששנו בהרבה מקומות שאמר רב יוסף לא שמייע לי וכו' ואמר לו אבי את אמירתה ניהלן.
- לרבוAMI, שבע פנים החזיר רבוי חייא, וששה פנים אחרים למד רבוי חייא מכובס אחד ששמעם בשרבוי למדם, וחזר והחזירם לפניו רבוי.
- ו. מה אמר רבוי כשפנש את הcovets?
יא"א שאמר לו אתה עשית אותה ואת חייא
ויא"א שאמר אתה עשית את חייא, וחיה עשה אותה
למה גדול יותר הנם שנעשה לחוללה, מהן שנעשה להנניה מישאל ועוזריה?
שהנניה מישאל ועוזריה ניצלו מאש של הדיזוט של אחד יכול לבבורה, והחוללה ניצל מאש של שמים שאין אדם יכול לבבורה.

- מי נשימים, מטהרים רק במוכנסים [באשברון] ובארבעים סאה.
יד. מה מעיד החרובות של מי נהר פרת [לרבין בשם רב]?
התשובות מי פרת מעידה על ירידת גשמי הארץ ישראל.
טו. מה בין מתרבים מימי הנהרות, ולמי נפקא מינה?
לרבין בשם רב, מתרבים מימי הנהרות, ולפי זה אסור לטבול בנ נהרות, שרובם מי גשמי, שאינם מטהרין בזוחلين.
לשםואל, מתרבים ממוקור נביעתם ולפי זה מותר לטבול בנ נהרות שעיקר התשובות הוא ממוקור נביעתם.
טז. האם מותר לטבול בנ נהרות?
לרב, ואבואה דשםואל, מותר רק ביום תשרי שאין להחשש למי גשמי, אבל בשאר ימות השנה שיש חשש שרבו הגשמיים [הנותפים], על מי הנהר [הזוחלים] אסור, [ואם בקי ויודע שלא רבוי מותר].
לשםואל מותר לטבול בנ נהרות בכל השנה, שגמ ביום הגשמי רביים מי הנהר [הזוחלים], על הנוטפים שהרי רבים ממוקדם.
יע. מהו הסתירה בדברי שםואל?
שמצד אחד אמר שהגשמי מתרבים ממוקור נביעתם, ולא מימי הנהר, ומצד שני אמר שאין המים מטהרין בזוחלים אלא פרת ביום תשרי, שאינו זמן גשמי, ולא זמן הפשרת שלגים.
יב. מה עשה אבואה דשםואל לבנותיו, שיטבלו כהלכה?
בימי ניסן עשה להם מקוואות, שהרי מי הנהרות מתרבים מהגשמי, ולא לטבול בהם.
ובימי תשרי שיטבלו בנ נהרות עשה להם מצלות בנهر כדי שלא תלכלכו מהטייט.
יט. מה הם כלי הגוללה, שצוה הקב"ה ליהזקאל שיבין, כסימן לגלוות?
נרכ, קערה, וטיח, [עד לאכול או לישון עליון].

ח.

מנין שכש מגיע קיצו של אדם הכל מושלים בו?

לרב אלכסנדרי בשם רבי חייא בר אבא, שנזכר זהה כל

מווצאי יהרגני

לרב, שנאמר 'למשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך'

שכולם עבדים לקרים דבר המשפט.

ט. על איזה מקרה אמרו הרבה בר שילא ושמואל את

המקרא, 'למשפטיך עמדו היום'?

רבה בר שילא אמרו כשהםרו לעל זה שהיה גבוה

ורכב על פרידה קטנה ואזהה רוח שיטות בפרידה

והפלו מעל הגשר לתוך הנהר.

שמואל אמרו כשרה צפרדע שהעבירה עקרבת את

הנהר לנשוך אדם.

יא. לאיזה חולים מבקרים ביקור חולים ולאיזה אין לבקר?

מבקרים לחולה שאחותו חמה משום שחדיבור טוב לו.

ואין מבקרים, א. לחולי מעין, שמא יצטרך לנקיוי,

ב. לחולי העין, ולמייחשי הרاش שחדיבור קשה להם.

יא. מה אמרו על חולין ברדים?

א. שאין מבקרים אותו, שלפעמים צריך לנקיוי

ומצטער, ב. שאין מזכירים את שם החולן שאינה לשון

נקיה.

יב. מה אמרו רבא ורב נחמן בר יצחק על חולין חמה, [חם]?

רבא אמר, שאם לא היה זאת בשליחות המלאך המOOT

הרי הוא מגן ורופא לגופו של אדם פעם בשלושים

ימים, כהוזין שסביר הדקל.

רב נחמן בר יצחק אמר, לא הם ולא רפואיים.

יג. מהו הערשן שמועיל לריפוי לחולה?

לרי יונתן היינו שעורים קלופים ישנים בתחילת הרקダת

הנפה.

ולרי יוסף הוא סולת שעורים ישנים בתחילת הרקダת

הנפה.

יד. איך מבשלים את העדרס?

צריך לבשלם הרבה כמו שמבשלים בשרשור.

טו. האם מותר למדיר לרפאות את המודר הנאה בחינם?

רפואת גוף מותר, רפואיות בהמתו אסור, ומ"מ מותר

לומר לו סם פלונייפה לה סם פלוני רע לה.

טז. האם מותר למודר הנאה מחבירו לרוחץ עמו באמבטוי,

או לישון עמו במיטה?

בקטנה, בימות הגשמיים, אסור שמהנהו.

בקטנה, בימות החמה, ובגדולה בימות הגשמיים,

מחלוקת לדבי מאיר אסור, גזירה משום קטנה בימות

הגשמיים, לרבי יהודה מותר.

יז. האם מותר למודר הנאה מחבירו להזיע עמו, או לישב

עמו על המיטה או לאכול עמו על השולחן?

モותר להזיע עמו, ומותר לישב עמו על המיטה אפילו

בימות הגשמיים, ומותר לאכול עמו על השולחן.

יח. האם מותר למודר הנאה מחבירו לאכול עמו מהתמחוי,

או מאכום שלפניהם הפהעלים?

מתמחוי קטן או מאכום של פועלם, אסור שמא

ימשוך ידו מלאכול לכבוד חבריו.

מתמחוי גדול שיש בו הרבה ומהותר חזר לבעל הבית,

מוודה.

יט. האם מותר למודר הנאה מחבירו להרוש עם המדייר

בشدחה?

בסמוך לו, לא יחרוש עמו שמהנהו אותו בכך שמדרפה

את הקركע שצורך להרוש.

ברחוק ממנו מחלוקת, לרבי מאיר אסור, שנזר משום

סמוך, ולהחכמים מותר.

דף מ"ב יום ג' ויישלח.

יא. האם מותר למודר הנאה מחבירו לפניהם שבעית להיכנס

לשדהו כשבגעה שבעית?

אסור להיכנס לשדהו גם כשבגעה שבעית, [شمודר

הנאה אסור בדריסת הרgel בחצר חבריו (והיינו כדעת ר' אליעזר)].

לרי' שמעון בן אליקים, אסור מדרבנן להיכנס אף כדי ללקט הפירות שבאמצע השדה, גזירה שמא ישחה בעמידה יותר מהນדרך ללקיטה.

דף מג' יום ד' וישלח.

באיזה אופן שניינו במשנה שהמודר הנאה מהబירו לא ישאלנו ולא ישאל ממנו, לא ילונו ולא ילוח ממנו, לא יקנה ממנו ולא ימכור לו? לרי' יוסי בר חנינא מيري כשנדרו הנאה זה מזה ולכך אינם לוזים ושואלים וקונים זה מזה, [וכדעת רבי אליעזר הסובר שויתור אסור במודר הנאה] לאבוי גם אם לא נדרו הנאה זה מזה, אסורים שניהם משומש שגוזו למכור אותו לקנות, להשאי' אותו לשאול, להלוות אותו ללוות.

האם המודר הנאה מהቢרו מותר בשאללה בהלוואה ובמכירה, כשהמדייר אין אסור על המודר [לגירסת שלפנינו]? הלאה ומכירה, אסור בין למודר מהmdiיר, ובין למדייר מהמודר.

שאלה המודר מהmdiיר אסור, mdiיר מהמודר, לד"י בר"ח מותר, לאבוי אסור.

האם המודר הנאה מהቢרו מותר בשאללה בהלוואה ובמכירה, כשהmdiיר אין אסור על המודר [לגירסת הר"ן]? המודר מהmdiיר אסור ללוות לקנות ולשאול.

mdiיר מהמודר, לד"י בר"ח מותר, לאבוי אסור. מה דין האומר קונים שדי שניי חורש בה לעולם?

ברג'il לחוש בעצמו, הוא אסור ואחרים מותרים לחוש שדהו עבورو, שלא נתכוון לאסור אלא חרישת עצמו כשאין דרכו לחוש בעצמו אלא ע"י אחרים, נתכוון לאסור עליו גם חרישת אחרים.

האם מותר למודר הנאה מהቢרו לפני شبיעית ליטול פירות ממה שנוטה להזע?

להי אמיןא א' - מחלוקת לדבר ושמואל אסור, שאדם אסור דבר שברשותו אף לכשיצא מרשותו, ולרבנן וריש לkish מותר, שאין אדם אסור דבר שברשותו לכשיצא מרשותו.

להי אמיןא ב' - אם אסור עליו 'נכדים אלו' לכ"ע אסור אף לכשיצאו מרשותו, ונחלה' אם אמר 'נכדי' שלרב ושמואל אסור, ולר"י ור"ל מותר.

למסקנא האם אדם אסור דבר שברשותו לאחר שיצא מרשותו?

אם אמר 'נכדי אלו' לכ"ע אסור אף לכשיצא מרשותו, ואם אמר 'נכדי' לכ"ע איןו אסור לכשיצא מרשותו,

מה הדין כשהධיר את חייו בשבעית עצמה? לכ"ע מותר בנזות כיוון שהם הפקה, אבל אסור להיכנס לשדהו בין אם אמר 'מנכדי' בין אם אמר 'מנכדי אלו'.

האם הבן יורש את אביו, כשהאמר לו אביו 'קונים שאתה נהנה לי'?

כשהאמר 'בחייו ובמותו' אף שירשו אסור בהנאה מהם, שאדם אסור נכדיו גם לאחר שיצאו מרשותו.

כשלא אמר 'בחייו ובמותו', מת אביו יירשנו, ומותר ליהנות מהנכדים, כיוון שכבר אינם של אביו שהتورה זיכתה לו בירושה.

מה דין mdiיר עצמו מלhicנס לבית חברו או מלקנות את שדה חברו, ומה חברו או שכיר לאחר?

כשהאמר 'ביתך שדך' אם מת או שכירו לאחר מותר. כשהאמר 'לבית זה שדה זו' מת או מכירו לאחר אסור.

למה שניינו שהמודר מנכדי חברו אסור לירד לתוך שדהו בשבעית, לאכול פירותיו, הרי התורה הפקירה את השדה לקיקת הפירות? לעומת זאת, שמדובר באילנות העומדים על גבול השדה. שיכול ללקט הפירות בלבד להיכנס לשדה.

	יב. מה הدين למי שנtran מקצת נכסיו לראשון וכל נכסיו לשני לגדרסא שלפנינו שמדובר בשכיב מרע שהליך נכסיו והבריא?
	הראשון קנה, שכיב מרע שנtran מקצת נכסיו לאחר הרוי זה במתנת בריא ואינו יכול לחזור בו.
	השני לא קנה, כדין שכיב מרע שכותב כל נכסיו לאחר והבריא שיכול לחזור בו.
יג.	מה הدين למי שנtran מקצת נכסיו לראשון וכל נכסיו לשני לגירושת הר"ן שמדובר למי שמחלך נכסיו לב' עבדיו?
	הראשון לא קנה, כיון שלא נתן לו כל נכסיו חוששים ששירר את העבד עצמו וממי לא גם בנכיסים לא זכה.
	והשני קנה, וזוכה בעצמו ובכל הנכיסים וכן בעבד הריאן, משום שלא שירר עצמו.
יד.	מה הוכיחה רבא מהדין הנ"ל?
	רבא הוכיחה שלא כרבי יוחנן הסובר שככל הנודר אין דעתו על מה שהפקיר, שא"כ גם בזה אין דעתו ליתן לשני מה שכבר נתן לראשון.
	דף מ"ד יום ה' וישלחת.
א.	האם רבי יוסי וחכמים חולקים בדיין מפקיר שדהו, אם יכול לחזור בו?
	לדברא ועלילא, לא נחלהו, ושווים בדיניהם וטעמיהם. לרבי יוחנן ור"ל רבי יוסי חולק על החכמים.
ב.	האם המפקיר שדהו <u>לועלם</u> , יכול לחזור בו מההפקר?
	תו"ג ג' ימימ, יכול לחזור בו לאחר ג' ימימ, אינו יכול.
ג.	מה הטעם שהמפקיר את שדהו <u>לועלם</u> , יכול לחזור בו תוק ג' ימימ?
	לחכמים אף שהפקיר חל בשעת ההפקר, תיקנו חכמים שלא יקרה הפקיר תוק ג' מפני הרמאים שהיו מפקירים שדותיהם כדי להפטר מהמעשה.
	לרבו יוסי כאן העמידו חכמים דבריהם על עיקר הדין שאינו ההפקיר חל, מפני הרמאים.

	ה. מה יעשה המדייר כשהאין למודר הנאה מה לאכול?
	ילך המדייר אצל חנוני הרגיל עצמו, ויאמר לו פלוני מודר הנאה ממני ואין לו מה יאכל, והחנוני נותר למודר, ובא החנוני ונוטל מהmdiיר.
ו.	למה מותר לעשות את הנ"ל?
	כיון שאינו שלוחו, ואכן אינו יכול לתרבעו בב"ד.
ז.	מה יעשה mdiיר בשיש למודר בית לבנות ושדה ל��ור?
	הולך אצל פועלים ואומר להם ויאמר לו פלוני מודר הנאה מכני ואני יודע מה הוא, והפועלים עושים אותו [למודר] וחווזרים וגובים ממנו [מהmdiיר].
ח.	מה יעשו mdiיר ומהודר שהולכים בדרך, ואין למודר מה לאכול, <u>ויש עליהם אחר?</u>
	נותן mdiיר לאחר לשם מתנה, והלה נותרה למודר.
ט.	מה יעשו mdiיר ומהודר שהולכים בדרך, ואין למודר מה לאכול, <u>ואין עליהם אחר?</u>
	لت"ק מניח על הסלע או הגדר ואומר, הרי הם מופקרים לכל מי שייחפו, ונוטל המודר.
י.	ולרבי יוסי אסוח, [ובהפקרו קודם לנדרו מודה לת"ק שמותר]. מהו טעמו של רבי יוסי שאסוח לmdiיר להפקיד כדי לוזן המודר?
	לרבי יוחנן, טעמו של ר"י שסביר הפקר במתנה, ואיןו יוצא מרשות בעלי עד שבא לדרוש זוכה.
	לרבה יוחנן, שביר שביבן שלא הפקיר אלא כדי שיזכה המודר חוששים שיבואו להתריר גם כSHIPKIR בפירוש על מנת שיזכה המודר, וכמעשה בית חורון.
יא.	למה כשהפקרו קודם לנדרו אף רבי יוסי מתייר למודר לזכות מהפקרו של mdiir?
	לרבי יוחנן שאף שלרבי יוסי אין הפקרי יוצא מרשותו עד שיגיע לדרוש זוכה, מ"מ מותר משום שככל האוסר נכסיו אין דעתו לאסוח מה שהפקיד.
	לרבא משום שבאupon זה לא שייך הגזירה שהוא יפקיד על מנת שיזכה המודר.

לדיש לkish, כל הברייתא כשית רבי יוסי, והטעם שבירישא לאחר ג' ימים אינו יכול לחזור בו, אף שלא הגיע לרשות זוכה, הוא כדי שלא ישתח תורת הפקר.

ת. **למה לא תיקנו שלא יוכל לחזור בו כבר מיום הראשון, כדי שלא ישתח תורת הפקר?**

מני הרמאין, שמקירים וחוזרים בהם.

ט. **למה אין להושע שהזוכה בשדה יסבור שהוא הפקר מעיקר הדין ויעשר מפטור על החיוב ולהיפך, [לבדי יוסי [לפי ר"ל] שסביר שמעיקר הדין מועילה חזרה המפקיר גם אחר ג' ימים וחיב במעשה?]**

שاملדים אותו שלא יאשר ממנו על מקום אחר ולא למקום אחר עליון.

י. **האם המפקיר את כרמו ולמחמת עמד ובצרו חייב בפרט בעילותות בשכחה ובפאה?**

חייב [אף שהפקר פטור ממנתנות עניים, היינו כשהצבו אחרים, אבל כשהחזיק בו המפקיר עצמו חייב שנאמר 'עזוב תעוזב'].

יא. **האם המפקיר את כרמו ולמחמת עמד ובצרו חייב במעשה?**

לעולא לדברי הכל [ולדיש לkish לפי חכמים] מדאוריתא פטור, שלא נאמר בו 'עזוב תעוזב', מדרבנן חייב, שהרי תקנו חכמים שכג' ימים יכול לחזור בו, ולכן כל שזכה בו תוק ג' חייב במעשה.

רבו יוסי ללישנא קמא, סתם חייב, ורק אם אמר בפיו כשבצרו שרוצה לזכות בו בתורת הפקר פטור מן המעשר.

לבדי יוסי ללישנא בתרא, אם הפקיר בפני ג' חייב במעשה, שיכול לחזור בו הפקיר בפני ג' פטור מן המעשר שבכחאי גונא יצא מיד מרשותו ואני יכול לחזור בו.

ד. מה הטעם שהמפקיר את שדהו לעולם, לא יכול לחזור בו לאחר ג' ימים?

לחכמים משום שלאחר ג' ימים אין להחשוש לדמיים, העמידו חכמים על עיקר הדין שהוא הפקר.

לרבו יוסי אף שאין ההפקר חל עד שיבוא לרשות זוכה, מכל מקום תקנו חכמים שיהיה הפקר לאחר ג' שלא תשתח תורת הפקר.

ה. האם המפקיר שדהו לזמן מסוים, [שבת שנה חדש] יכול לחזור בו מההפקך?

לربא ועלא, יכול לחזור בו, שמכיוון שאין מצוי שיפקיד כד, אומדים את דעתו, שכונתו שישאר ברשותו עד שיבוא לרשota זוכה.

לרבו יוחנן ור"ל, נחלקו חכמים ור"י, לחכמים, אין יכול לחזור בו, ששבשה שהפקירו יצא מרשותו, לרבו יוסי, יכול לחזור בו שאין ההפקר חל עד שיבוא לרשות זוכה.

ו. **כפי מי שנייה הברייתא של 'המפקיר את שדהו' לפי ההוי אמיןא, של הגמ' [שמהרישה משמע שאף קודם שזכה בו אחר הוי הפקר ומהיפא משמע דוקא לאחר שזכה בו אחר?]**

הרישה שנייה כדעת חכמים, שהפקר יוצא מיד מרשותו, אלא שבתוכ ג' ימים הראשונים תיקנו חכמים שיכول לחזור בו אפילו אחד שכבר זכה בו אחר מפני הרماءים.

והיפא שנייה כרבו יוסי, שסביר שהפקר אינו יוצא מרשות בעליים עד שיבא לרשota זוכה [וכשית רבי יוחנן בדעת ר' יוסי].

ז. **כפי מי שנייה הברียתא של המפקיר את שדהו לעולא, ולדיש לkish?**

לעולא, כל הברียתא שנייה כדעת חכמים, שהל' ההפקר מיד, ומה שמבואר בסיפה יכולה לחזור בו הוא משום שהמפקיר לזמן אינו מצוי, אנו אומדים את דעתו, שכונתו שישאר ברשותו עד שיבוא לרשota זוכה.

דף מ"ה יום ו' ערדש"ק ויישלח.

- א. האם הפקר בפני אחד או בפני שניים נקרא הפקר, ולמה? לרבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוץ, אינו הפקר, שלו שלא הפקיר בפני שלושה אין לזה קול והו כמפקיר לשנייהם בלבד ולא לכל העולם. לרבי יהושע בן לוי, דבר תורה אפילו בפני אחד הרי הוא הפקר, אלא מתקנת חכמים שיפקיר בפני שלשה, שהיא אחד זוכה ושנים מעידים.
- ב. האם שותפים שנדרו הנאה זה מזה מותרים להיכנס לחצר המשותפת? להכמים אסורים להיכנס לחצר, שאין ברירה, ויתור אסור במודר הנאה. ולרבי אליעזר בן יעקב מותרים, שיש ברירה, וזה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו.
- דף מ"ו שב"ק ויישלח.
- א. האם מותר לשותפים שנדרו הנאה זה מזה להעמיד בחצר ריחיים ותנור ולגדל תנרגולים? בין לחכמים ובין לדבי אליעזר בן יעקב אסורים שowitzור אסור במודר הנאה.
- ב. מה הדין כשהדק אחד מהשותפים נדור הנאה מחבריו? מהלוקת לחכמים לא יכנס המודר לחצר, ולרבי אליעזר בן יעקב מותר.
- ג. האם חכמים חלקו ואסרו להיכנס לחצר דזוקבשנדרו הנאה על עצמן, או גם כשהודדו הנאה ע"י השותף? הגמ' מסתפקת אם באופן שהודדו ע"י השותף יודו חכמים לדאב"י שמותר להיכנס משום שהוא כאנו.
- ד. באיזה אופן מיידי המשנה שנינו היה אחד מודר הנאה וכו', שנדור מעצמו, או במודר ע"י אחר? להו"א מיידי במודר ע"י אחר, ודחו, שאפשר שניי נזorder.
- למסקנא מיידי בנדור מעצמו, שאם הוא מודר מאחד לא יובן למה קופים אותו לממודר חלקו, הרי הוא אנוס.

- ה. למה קופים את המודר לממודר את חלקו? שהوشשים שיקנא בחבירו שモתר להיכנס ויכנס גם הוא.
- . ו. האם מותר לאחד מהשוק שהוא מודר הנאה מאחד מהשותפים להיכנס לחצר השותפים? לחכמים אסור להיכנס, ולרבי אליעזר בן יעקב מותר. באיזה חצר נחلكו חכמים ודאב"י אם מותר לשותפים שנדרו זה מזה להיכנס לחצר? לדבה בשם עיריה נחلكו בחצר שיש בה כדי חלוקה, [שלחכמים אין ברירה, ולראב"י על דעתך כן קנו אותה שככל עוד שלא יחולקו יהא כל החצר קניי להشمיש כל אחד], אבל אין בה כדי חלוקה דברי הכל מותרים, [כיוון שלעולם תעמוד בשותפות והוברר מתחילה לכך] לריב יוסף בשם עיריה נחلكו רק באין בה דין חלוקה, אבל ביש בה כדי חלוקה דברי הכל אסור, [שאין לומר שמתחלת קנו אותה כל אחד לתשמשו - שמא אחד יכוח בחבירו לחלקה].
- . ח. איך דחה רב יוסף את דברי רבה? מה ששנינו להלן, ששותיהם אסורים בבית הכנסת, ובית הכנסת הוא באין בה דין חלוקה, ואם באין בה דין חלוקה לא נחلكו, קשה כפי מי שנוייה המשנה.
- . ט. האם מותר למודר הנאה מביריו להשתמש במרחץ ובית הבד של המדריך, שימושכרים לאחרים? כשיש בהם למדיך תפיסת יד אסור, שאין לו בהם תפיסת יד אלא מקבל ממנו דבר קצוב מותר. באיזה אופן נקרא שיש לו בהם תפיסת יד? לדב נחמן, שימושתך בהן למחצה לשלייש ולרביע, אבל אם מרוויחה לך במכירת ביצים לאלו הבאים לדוחץ במרחץ מותר, שאין זו תפיסת יד.
- . י. לאבי גם אם מרוויחה לך במכירת ביצים יש לו תפיסת יד במרחץ ואסור, ומותר רק אם נותן לו השוכר שכר קצוב לכל שנה.

אין לפשוט מכך שכיוון שבשבוע ההלוואה עצמה אין הבעיל מתחייב לפרט אין אל' חליפי אישור ממש. ו. האם אפשר לפשוט את האיבעיה מזה ששניינו שהמקדש באיסורי הנאה כגון ערלה אינה מקודשת מכרים וקידש בדמייהם מקודשת הרי שהילופיהן מותר? אין לפשוט שאפשר שהמשנה מיררי בדיעבד שעבר וקידש שאין צריך להזור ולקדשה, אבל לכתהילה אסור לו לקדש בחליפין.

דף מ"ח יום ב' וישב.

מי נאסר כשאומר 'הריני עליך חרם' או 'הריני עליך חרם' או 'הריני עליך ואת עלי'? 'הרini את עלי חרם' הנזדר אסור. 'הריני עליך חרם' המזדר אסור. 'הריני עלייך ואת עלי' שניהם אסורים.

באל' דברים של רבים מותר למזרדים להשתמש ובאל' דברים נאסרים?

מותרים בדברים שהפקירום עולי בבל לבב' ישראל, כגון הר הבית והעזרות והבור שבאמצעו הדרך.

אסורים בדבר של אותה העיר שהם דרים בה, שהם כשותפים בהם, כגון הרחבה והמרחץ ובית הכנסת והתיבה (שנותנים עלייה ספר תורה) והספרים.

באיזה אופן יוכלו המזדרדים ליהנות מדברים של העיר? באופן שיכתבו חלקם [שיש להם בעיר] לנשיא. האם הכותב חלקו לנשיא צריך לזכות לו עיי' אחר? לדבי יהודה לא צריך אלא מיד כשכתב לו קנה. לחכמים גם לנשיא צריך לזכות.

למה שני במשנה הכותב נסיו לנשיא, ולא לסתם אדם?

לדברי יהודה שرك לנשיא לא צריך לזכות משא"כ בסתם אדם, צריך לזכות.

לחכמים שני נשיא משום שנהגו לכתוב לנשיא שסומכיהם עלייו שאין דרכו לאסור הנאות על הבריות.

א. מה הדין המידיר עצמו מלאהכNESS לביתו של חבירו או לכנסות שדהו של חבירו, ומת חבירו, או מוכרו לאחר? אמר קולם ביתה שדך מותר, אמר בית זה שדה זו אסור.

ב. מה הדין באומר 'קולם לבית זה שאתה נכס', ומת או מבכו לאחר [האם יכול לאסור על חברו דבר שברשותו כשיצא מרשותו?]

אביימי הסתפק בזה, ורבא פשט שאסור, שאדם אסור על אחרים דבר שברשותו לכשיצא מרשותו, כמו שמצוינו שאדם יכול לאסור נסיו על בנו היורש, כשהוא אומר לו 'קולם שאתה נהנה לי בחיים ובמוות'.

ג. האם כשאומר 'קולם פירות אל' עלי' קולם הוא על פי' 'קולם הוא לפאי' הוא נאסר גם בחילופיהם ובגידוליהם, גידוליהם, אסורים בין בקולם שאסר על עצמו, בין בקולם שאסר על חברו.

חילופיהם, בקולם על עצמו אסורים, בקולם על חברו איבעיה בגמרא.

ד. מה הם צדי האיבעיה אם חבירו נאסר ב'קולם פירות אל' עלי' גם בחילופיהם?

צד א' אם אומרים שהוא אסור בחילופיהן הוא משומש שכונתו היה לאסור גם חילופיהם, וכך כשאוסרים על חברו מותר החבר בחילופיהם, שכשם שאנו יכול לאסור עליו דבר שאינו שלו כך אנו יכול לאסור עליו דבר שלא בא לעולם.

צד ב' או שאומרים שהוא שאסור בחילופיהם הוא משומש גזירת הרים שגוזו על כל איסורי הנאה שהחליפם, שאסורים עליו בהנאה בגידולי האיסור, וא"כ גם כשאוסרים על חברו אסור החבר בחילופיהם, ולא נפеш הספק.

ה. האם אפשר לפשוט את האיבעיה מזה ששניינו שהמידיר ארוסתו שלא תהנה ממנו, לויה לפרשנה, והמלווים באים ונפרעים מהבעל, הרי שמותרת בחילופיהן?

הוכיה, מזה שמצוינו בקנין סודר שאינו קונהו אלא כדי להקנות על ידו תמורתו וקנה.

ודחא רבashi א. שמא בקנין סודר הזוכה יכול לעכבר הסודר לעצמו, ב. שבקנין סודר הוא קניין על מנת להקנות עכשו, מה שאין כן כשהקנה להקנות רק כשיהיה בנו תלמיד חכם, שאז כבר כללה הקניין.

מה הקשה הרבה לר' נחמן ממתנת בית חורון?

שמתנת בית חורון הוא קניין על מנת להקנות ולא קנה. מה השיב רב נחמן לדבאתם יקשה ממתנת בית חורון?

שמתנת בית חורון אינו מתנה מטעם אחר או משום שעוזתו מוכחת עליו. או משום שם מירדי כרבי אליעזר, שכשם שמחמיד לעניין ויתור שאסור במודר הנאה אף שלענין ממון לא נחשב כגזל, כך מהמיד במודר הנאה בקניין על מנת להקנות, אבל חכמים חולקים ומתיירים.

דף מ"ט يوم ג' פרשת וישוב

האם הנודר מן המבושל מותר בצלוי ובשלוק?

لتנא דמתניתין מותר בצלוי ובשלוק ואף שבלשונן התורה צלי בכלל מבושל, בנדרים הילך אחר לשון בני ולרבי יאשיה אסור, שבמקומו של רבי יאשיה קרו בצלוי מבושל.

במה נאסר האומר קונים תבשיל שאיני טועם?

נאסר רק במעשה קדרה רק, שמלפת בו את הפת, [בין במבושל ובין בצלוי ובין בשלוק], אבל מותר בעבה.

ובבבל אסור גם בעבה שבבבל אוכלים תבשיל עבה עם לחם (דייסא).

במה נאסר הנודר ממעשה קדרה?

אסור במעשה רתחתה בלבד.

במה נאסר האומר 'קונים היורד לקדירה שאני טועם'?

נאסר בכל דבר שמתבשל בקדירה.

האם דלעת מועיל או מזיק לחוליה?

א. רכה טובה, וקשה היא כמלאר המות.

למה אנשי גליל אינם צריכים לכתוב חלקם לנשיא? ז. שקנטרנים היה, והוא אוסרים זה את זה, ועמדו אבותיהם וכתבו חלקם לנשיא.

האם המדייר יכול לחת מנכסיו לאחר במתנה, כדי שהמודר יוכל להנות מהם? ז. אם הוכיה סופו על תחילתו שנתקוון להערכה אסורה, ואם סתם מוותה.

מה היה המעשה בבית חורון? ח. שאחד נתן החצר והסעודה של שמחת נישואיו בנו לאחר ואמר לו כדי שיבא אביו המודר ויאכל, ואמר מקבל המתנה אם שלי הם מוקדשים לשמים, ואמר המדייר שלא נתנו על דעתן.

מה אמרו חכמים בדיין המעשה בבית חורון? ט. שככל מתנה שams הקדישה אינה מקודשת אינה מתנה. באיזה אופן אמרו חכמים שמוכיח סופו על תחילתו ואני נקרא מתנה להתריך המודר?

באמר בלשון תנאי 'זאינן לפניך אלא כדי וכו'. מאה הדין כשהלא אמר בלשון תנאי, אלא יהיה לפניך שיבוא אבא?

ללשון א' הרי זה מתנה גמורה ורק תלה ברצון המקובל. ללשון ב' גם בלשון זה אינה מתנה, שאין אדם עושה סעודת נשואין לבנו ונوتנה לאחר, ומוכח שתנאי הוא.

מה הדין קניין על מנת להקנות? יב. לפומפדייתא אינו קונה, לר' נחמן קנה.

מה פסקו בדיין של זה שהיה לו בן גנב וכו', ואמר שנוטן מחצה לבנו הגנב רק כדי שיזכה לבנו (שהוא נכד הנוטן) אם יהיה ת"ח?

לפומבדיתאי - כיון שלא נתנו אלא כדי שיקנה לבנו אינו קניין, וזכה הבן הכשר בכל הנכסים.

לר' נחמן - קניין על מנת להקנות חל הקניין, ולכון זכה הנכד.

מהICON רצה לר' נחמן להוכיח ש'קניין על מנת להקנות קנה, ואיך דחאה לר' אשבי את דבריו?

שאינם מתעכלים, וצריך לפלוט אותם אפלו לפני מלך פרנס.

יד. איך אכלו רבי יוסי ורבי יהודה דייסא?

אכלו בקערה אחת, אחד אכל באצבעותיו, והשני אכל עם קליפת עץ, זה שאכל עם קליפת העץ אמר לחבריו עד متى אתה מאכילני צואתך שתחת הציפורנים, והלה השיבו עד متى אתה מאכילני רוקך.

טו. מה עשו רבי יהודה ורבי שמעון כשהbayao לפניהם מין תנאים שקשים להטעיל, ולמה?

רבי שמעון לא אכל כיון שאינם יוצאים מהמעיים. רבי יהודה אכל, ואמר אדרבה, כל זמן שהאוכל בתוך בני מעיים זנים את הגוף, ונסמוּך עליהם גם לאחר.

טו. מה אמר רבי יהודה **בפְּשָׁשָׁאָלֹו** אותו למה פניו צהובים? לרבי טרפון אמר, שאכל תרידין بلا מלחה, וכ"ז אילו היה אוכלם עם מלחה.

למטרוניתא ששאלתו אם זה מחמת שכירות אמר, שאינו שותה אין אלא של קידוש והבדלה וד' כוסות, וגם כך צריך לקשור צדעי פדחותו מפסיק עד שבועות ממשוח הראש, אלא חכמת אדם תair פני.

לצדקי ששאלו אם זה משום מגדי חזירין או מלזה בריבית אמר, ששתייהם אסורים לנו, אלא כ"ד בגין כסא יש בין ביתך לבין בית המדרש, וכל שעיה ושעה אני נכנס לכל אחד ואחד.

יז. על מה אמרו רבי יהודה ורבי שמעון גדולה מכלאה שמכבדת את בעליה?

רבי יהודה אמרו כשהלך לבית המדרש ולקח קנקן על כתפיו כדי לישב עליו, שכן לא יטרך לישב על ה الكرקע.

רבי שמעון אמרו כשנטל סל על כתפיו [מן הרגש והמשם].

דַּקְנִי יוֹם דִּי יַשֵּׁב.

א. מי הלביש את הגלימה שעשתה אשתו של רבי יהודה?

ב. לרבה ב"ע, החלק הפנימי טוב, והחלק החיצוני לא.

ג. לדבא כל הדלעת קשה לחולה.

ד. לדבא שסובר **שכל הדלעת קשה לחולה**, מה הכוונה בבריתא שחולמים אוכלים דלעת בפת?

הכוונה לתלמידי חכמים החלושים, ולא לחולמים ממש. במה טוב לבשל את תוכד הדלעת ואתoxic הפשטה?

תוכד הדלעת, טוב לבשלו בסילקא, ותוכד הפשטה טוב לאכלו עם כוותח.

למה אסור לומר את הנ"ל בפני עם הארץ? שלא יעקרו הפשטה לך.

לפי מי אנו מתפללים כל יום על בראותם של החולמים ועל תלמידי חכמים שהם תשושי כה?

כשיטת רבי יוסי שאדם נידון בכל יום, אבל לחכמים שאדם נידון בראש השנה כיון שנגמר דין אין התפילה מועלת להם.

ט. באיזה לחם כדאי לאכול את הדייסא?

רב חסדא אמר שיש לשאול הנקדנים של הוצל אם טוב לאכול של חטים בלחם של חטים ושל שעורים בשל שעורים, או של חטים בשעורים ושל שעורים בחטים.

י. באיזה לחם כדאי רבא את הדייסא?

أكلה בלחם העשו מקמח של קליפות.

יא. מה אמר רב הונא לבנו על אכילת דייסא באצבע?

שאכילתה באצבע טעימה יותר, وكل וחומר בשתיים ובשלש, וכך גם הוא עצמו אכלה באצבעותיו.

יב. כמה כדאי ללבך כשמזמינים אותו על אכילת דייסא, או על בשר שור?

רב הונא אמר לבנו שאם מזמינים אותו לאכול דייסא

ילך עד פרסה, ואם מזמינים אותו לאכול בשר שור יילך

עד ג' פרסאות.

יג. מה אמר רב הונא לבנו לגבי פליטת רוק?

אמר לו שלא יפלוט לפני רבו רוק ממאכל שאכל, אלא

מדלעת ודייסא, מפני שהם דומים לפטילה של אבר

- ט. מאיזה ששה דברים נתענש רבי עקיבא? א. מכלבָא שבוע.
- ב. מייל העז שהיה מלא זהובים שמצא על שפת הים.
- ג. מתייבָה מלאה דינרים שהיתה בספינה של סוחרים ישמعالים שטבעה בים, וקונה הספנים לרבי עקיבא بد' זוז.
- ד. מטרוניתא שהלotta לו מעות, והקב"ה והם היו ערבים, ופרעו לה ע"י ארց מלא אבני טובות שהפילה בתו של המלך לים, והחזירה לרבי עקיבא מה שהייתה בארג' יותר מהחוב.
- ה. מאשתו של טורנופרוף שנטגירה ונשאת לו.
- ו. מקטיעא בר שלום, שקדם מותו ציווה נכסיו לרבי עקיבא וחבריו.
- ז. מה היה כשר גמא נתן ד' זוזי לפנים שיקנו לו משחו?
- לא מצאו מה לקנות ולכון קנו לו קופ, וברח הקופ ונכנס לתוך חור, וכשהפרו תחתיו מצאו שוכב על מרגליות, וננתנו לרב גמא.
- יא. מה אמר רבי יהושע בן חנניה לבת הקיסר כשהאמורה לו תורת מפוארה בכל מכוון?
- אמר לה שלא ראוי לאביה להחזיק את יינו בכל חרס כמו העניים אלא בכל כסף וזהב, וכשהשתה כך ונתקלקל היין, אמר לה שאף התורה כן, אף שיש שם יפים וחכמים מ"מ אילו לא היו יפים היו חכמים יותר.
- יב. מה אמרה האשה שנחיה בבית דינו של רב יהודה מנהרdea, ובמה הענישה, ולמה?
- אמורה לו שוגם שמואל רבו פסק כן, ובגלו שתיארה את מראהו בלשון גנא, שמתא רב יהודה, ופקעה ומותה.
- יג. כמה שווה עבד היודע לעשות ביצה טורניתא, ואיך עושים את זה?
- העבד שווה אלף דינרים, וועושים אותו ע"י שמכניסים את הביצה אלף פעמיים במים חמימים ואלף פעמיים במים
- היא הלבישה אותו כשיצאה לשוק, והוא היה מתחבשה בה כשיצא להפללה, והוא מביך ברוץ שעטני מעיל.
- ב. למה לא הגיע רבי יהודה כשגור רשב"ג תענית, ומה עשה רשב"ג?
- לא בא מפני שהמעיל לא היה אליו, ורשב"ג שלח לו מעיל, אך לא קיבל, אלא הרים את המחצלה והראה לשלייח שיש לו שם מלא זהובים [שהתרחש לו נס], וועלפ"כ אינו רוצה ליהנות בעולם הזה.
- ג. היכן גרו רבי עקיבא ואשתו לאחר שככלבָא שבוע הדיר את ביתו מנכסיו, ומה אמר לה ר"ע?
- היו ישנים בבית התבונ, והיה רבי עקיבא מלקט התבון משערותיה, ואמר לה אם היה לי ממון הייתי קונה לך תכשיט של זהב בירושלים מצויר בו.
- ד. מה ביקש להם אליו כשנדמה להם כאדם, ומה אמר ר"ע על זה?
- בקש קצת קש להסביר עליו התינוק שנולד לו, ואמר רבי עקיבא לאשתו ראי אדם שאפילו תבן אין לו.
- ה. מה אמרה לו אשתו ולהיכן הכל?
- אמרה לו שילך לישיבה, והלך ולמד י"ב שנים לפני רבי אליעזר ורבי יהושע.
- ו. מה שמע כשהזר לאחר י"ב שנה ומה עשה משום כך?
- שמע מאחריו ביתו שאמרה אשתו לדרש אחד אם ישמע לי ישאר שם עוד י"ב שנה, ולכון חזר ללימוד עוד י"ב שנה.
- ז. מה היה לאחר י"ב שנה השניים כשהזר עם כ"ד אלף זונות תלמידים?
- יצאה אשתו לקבל פניו בין כולם אף שלא היה לה בגדים ראויים באומרה יודע צדיק נפש בהמתו, וכשרצוו החכמים לדחותה מלהתראות אליו, אמר להם רבי עקיבא שלוי ושכלכם שללה הוא.
- ח. מה עשה כלבָא שבוע כשהזר ר"ע?
- הכל אליו לשאול על נדרו, והתרידן.

<p>מה עשה בר קפרא בסעודת החתונה, בשחיתן רבי את רבי שמעון בנו?</p>	<p>צוננים, ומתקנת עד שאפשר לבלה כאחת בלבד לעיסה.</p>
<p>שאל את רבי שאלות ולאחר שדחה בר קפרא את כל מה שפירש רבי, אמר לרבי שהוא יפרשו בתנאי שתמזור לו אשתו כוס יין, ורבי יركוד לפניו.</p>	<p>לאייזה דבר מועיל ביצת טרמייא?</p>
<p>איזה שאלות שאל בר קפרא ומה פירש בהם? א. שאל מה הפירוש 'תועבה' האמור במשכב זכר, ופירש שהכוונה הוא 'תועה בה'. ב. שאל מה הפירוש 'תבל הוא' האמור במשכב בהמה, ופירש שהכוונה תבלין יש בה בלשון שאלה. ג. שאל מה הפירוש 'זימה' ופירש זו מה היא.</p>	<p>שם יש לו מכנה בمعنى נעשה רושם המכנה ביביצה, וכשיותצתת מן הנוף מכיר הרופא באיזה סמך יתרפאתו. באיזה אופן בדק שמואל את עצמו לדעת אייזה רפואי הוא ציריך?</p>
<p>למה יצאו בן אלעsha חתנו של רבי ואשתו מהחתונה? שלא יכול לסביר בבזון חמיו.</p>	<p>ע"י קולחא, ובתוואה מכך היה מתעלף, ומזהו צערן של אנשי ביתו היו סותרות קליעת שיער שלhn.</p>
<p>לאייזה מטרה פיזר בן אלעsha את מעותיו? להראות תספורת כהן גדול, שראשו של זה מצד עיקרו של זה.</p>	<p>מה אמר רבי לזה שתבע את חברו על זה שקנה עבור שילמדו לעשות אלף מיני לפדי, ולמדו רק ח' מאות? אמר 'אבותינו אמרו נשתי טובה וכו' והיינו שבקופה על שהוא כל כך בקיאים במיני תענוג.</p>
<p>מהו דלעת הרומוצה שמורתה לאומר 'קונים התבשיל שאיני טועם'?</p>	<p>כמה הוציא רבי על חתונות רבי שמעון בנו? כ"ד אלף רבועה דינרין.</p>
<p>לשמואל, היינו דלעת מקום הנקרא קרקיוזא, לדבashi, היינו דלעת הטמונה ברמז, ודחתה הגمرا פירושו, שהרי שניינו בבריתא שדלעת המצירות כלאים עם הרומוצה, הרי שמיין דלעת היא.</p>	<p>מהו דין הנודר מהמתבשל בקדחה? נדר 'ממעשה קידרה', אינו אסור אלא ברתיחה דהינו דבר שמרთיחסים הרבה בקדירה.</p> <p>נדר 'מהיורד לקידרה', אסור בכל הנעשה בקידירה. האם הנודר מ'היורד או הנעשה בקדחה מותר בנעשה באילפס או להפץ?</p> <p>מהיורד לקידרה אסור גם ביורד לאילפס. מהיורד לאילפס מותר ביורד לקידירה. מהנעשה בקידירה מותר במעשה אילפס. מהנעשה באילפס, מותר בנעשה בקידירה.</p>
<p>מה קרה ביום שחיק בוי רבי? באה פורענות לעולם.</p>	<p>מה אמר רבי לבר קפרא שיתן לו אם לא יבחן, ומה עשה בר קפרא?</p>
<p>אמר לו שיתן לו ארבעים מידות חיטים, ולקח בר קפרא סל גדול וטה אותו בזפת והפכו על ראשו, ובא לפניו רבי ואמר שבא לתבע את החיטים, וחיק רבי.</p>	<p>מה אמר בר קפרא לבטחו של רבי?</p>
<p>שמער הוא ישתה יין כשאביה רוקד לפניו ואמה מקרכרת ומזרמת.</p>	<p>שמער, ומתקנת עד שאפשר לבלה כאחת בלבד לעיסה.</p>

		כא. מה דין האומר 'דג שניני טועם' או 'דגה שניני טועם'?	
		'דג שניני טועם' אסור רק בגודלים ומותר בקטנים ש"דג', משמעו גדול שנמכר בפני עצמו.	
		'דגה שניני טועם' אסור רק בקטנים, ואף שבלשון תורה משמעו גם גודלים, בנדירים הולכים אחר לשון בני אדם.	
	כב.	האם האומר 'הרוי עלי ציהיר' נאסר בצד ובמוראים?	
		איבעיא אם אסור גם בצד ומוראים ולא איפשתא.	
		דף נ"ב יום ו' ערשב"ק וישב	
	א.	האם הנודר מן החלב מותר בкусם (מיים היוצאים מהחלב)?	
		لت"ק מותר בкусם שבמקומו קרו לחלב חלב ולкусם קום.	
		לרבו יוסף אסור, שבמקומו קראו לקום 'קום דחלב'.	
	ב.	מהיכן הוכיחה הגמורה שת"ק ורבו יוסף נחלקו רק במנוגת המקומות?	
		מכך ששנינו שהנודר מהעדשים לחכמים אסור באשיישים, ולרבו יוסף מותר, ואם ר"י מותיר אישים משום שהשתנה שם אע"פ שהם עדשים ממש, ודאי שציריך להתייר קום.	
	ג.	האם הנודר מן הקום מותר בחלב?	
		لتנא דמתניתין מותר בחלב, [ילפי הר"ן לרבי יוסף דברייתא אסור, כיון שבמקומו קראו לקום 'קום דחלב' הרוי חלב וקום דבר אחד].	
	ד.	האם הנודר מן החלב נאסר בגבינה או להפק?	
		הנודר מהחלב מותר בגבינה והנודר מהגבינה מותר בחלב.	
	ה.	באיזה גבינה נאסר הנודר מן הגבינה?	
		אסור גם בגבינה תפילה (שaina molochah), אף שרוב גבינות מלוחות.	
	ו.	האם הנודר מן הבשר מותר ברוטב ובקייפה?	
		כשהאמר 'בשר זה עלי' גם לת"ק אסור משום שהבשר זהה נותן טעם ברוטב.	
		כשנדר מן הבשר, לת"ק מותר ולרבו יהודה אסור.	
		למה הנודר 'מהיורד לךירה' אסור גם ביורד לאילפס? שמורתהיכים אותו קודם לבן רתיחה כללה בקדירה.	.
	יא.	במה נאסר הנודר 'מהיורד לתנור'?	
		אינו נאסר אלא בפת.	
	יב.	במה נאסר הדואר 'כל מעשה תנור עלי'?	
		נאסר בכל הנעשה בתנור.	
	יג.	מה דין הנודר מן 'הכבות' או שאמר 'כבוד שניני טועם'?	
		נודר מן 'הכבות' אינו אסור אלא בירק הכבוש.	
		'כבוד שניני טועם' אסור בכל הכבושים.	
	יד.	מה דין הנודר מ'השלוק' או שאמר 'שלוק שניני טועם'?	
		מ'השלוק' אינו אסור אלא בשлок של בשר,	
		'שלוק שניני טועם' אסור בכל השלוקים.	
	טו.	מה דין הנודר מ'הצלוי' או שאמר 'צלוי שניני טועם'?	
		מ'הצלוי' לרבי יהודה אינו אסור אלא בצלוי של בשר,	
		'צלוי שניני טועם' אסור בכל הצלויים.	
	טז.	מה דין הנודר מ'המלחיח' או שאמר 'מלחיח שניני טועם'?	
		מ'המלחיח' אינו אסור אלא במלחיח של דג,	
		'מלחיח שניני טועם' אסור בכל המלחוחים.	
	יז.	מה הדין כဆסר על עצמו 'זכביש' 'דשליך', 'דצלוי'?	
		איבעיא אם הוא כאוסר מ'הכבות' או כאומר 'כבוד שניני טועם'.	
	יח.	במה נאסר הדואר 'דג דגים שניני טועם'?	
		נאסר בדגים גדולים, וקטנים, מלוחים, ותפלים, חיים ומבושלים, שדג משמע גדול ודגים משמע קטנים.	
	יט.	האם האומר 'דג דגים שניני טועם' מותר בטritis טרופה בצד ובמוראים, ומדוע?	
		מותר בטritis טרופה שדג דגים משמע שלמים, וכל שכן שמותר הצד ומוראים	
		מה אסור ומה מותר לנודר מן הצענה (תערובת דגים קטנים ורובם שלמים)?	
		אסור בדגים שלמים וחתוכים, ומותר הצד ובמוראים.	

דף נ"ג שב"ק ווישב:

- א. האם הנודר מן התמירים או מהסתווניות אסור בהם וביוצא מהן? לתוך נאסר רק בהם ומותר ביצא מהם.
- לרבנן יהודה בן בתירא אסור בהם וביוצא מהם, לדבי שמעון בן אלעזר דבר שדרכו לאכול אותו ואת היוצאה מכנו, כגון תمرים ודבש תמרים, אסור בהם וביוצא מהם, דבר שאין דרכו לאכול אותו רק את היוצאה מכנו, כגון חומץ סתווניות, אסור רק ביוצא ממנו ולא בו.
- ב. למה הנודר מן היין מותר בין תפוחים? משום שיש לו שם לוייאו ואין נקרא יין סתום.
- ג. באיזה שמן נאסר, הנודר מן השמן? בארץ ישראל נאסר רק בשמן זית ומותר בשמן שומשמין, שאין מסתפקים אלא משמן זית.
- ד. למה הנודר מן החרישין מותר בקפלות? שאין הקפלות בכלל חרישין.
- ה. מה דין הנודר מן הירק בחו"ל, או בא"י בשנה רגילה? אסור רק בירקות הגינה ומותר בירקות השדה, שסתם ירק הכוונה לירק גינה, אבל ירק השדה יש לו שם לוייאו שנקרא ירק השדה.
- ו. מה דין הנודר מן הירק בשביעית בא"י? מקום שאין מביאין מחוץ לארץ, אסור בירקות שדה שחרי אין זורעים ירק הגינה, ולא נחכוון אלא לירק השדה שעולה מאליז.
- ז. מקום שמביאין מחוץ לארץ, לרבי חנינא בן גמליאל אסור גם בירק הגינה.

- ז. מהicken רצה רבינו יהודה להוכיח בדבריו, ומה יפרש בו חכמים?
- ר"י רצה להוכיח מזה שרבי טרפון אוסר ביצים שהתבשלו עם הבשר, וחכמים מפרשין שרבי טרפון מיידי כשהוא 'בשר זה עלי' שנעשה עליו כחטיבת איסור, ולכון אם התערבה בהיתר צרייך שישים כנגד להיתריה.
- ט. מה הדין לנדר רק מהקיפה או רק מהרווט? נדר בקיפה מותר ברוטב, נדר ברוטב מותר בקיפה.
- ט. האם הנודר מן היין מותר בתבשיל שנפל לתוכו יין? כשהנדר 'מן היין' מותר בתבשיל שנפל לתוכו יין גם ששיש בו טעם יין.
- י. כשהאמר 'קונם יין שאני טועם' ונפל יין לתבשיל, אם יש בו בנותן טעם אסור.
- יא. האם הנודר מן הענבים ומהזיתים נאסר בין ובשמן? נדר מן הענבים או מן הזיתים, מותר בין, ובשמן, אמר 'קונם ענבים או זיתים אלו' אסור בהם וביוצא מהן.
- יא. מה הדין באומר 'קונם ענבים או זיתים שאני טועם'? איבעיתא בוגרא אם אסור גם ביוצא מהן כיוון שהווסף 'שאני טועם'.
- יב. האם אפשר להוכיח מזה ששנינו... 'שאני טועם' מותר בחילופיהם ובגידוליהם, שכשהomer 'שאני טועם' אסור גם ביוצא מהן?
- יג. אין להוכיח שיתכן שאגב שברישא לא שנו את דין היוצאה מהן, וכך לא שנו בסיפה, ולא בכלל שאסורים.
- יג. האם אפשר להוכיח מזה ששנינו דג דגים 'שאני טועם' שמותר בציר, שמותר ביוצא מהן?
- יג. אין להוכיח שאפשר לפרש שמותר רק בציר שיצא קודם שנדר מהדגים אבל מה שיצא לאחר הנדר אסור.

**להארות והערות
ולקבالت הגליון**
0504110960
4110960@gmail.com

- ז. האם מותר להביא ידק מהווים לארץ ישראל? לת"ק אסור, שמא יביא עמהם גוש עפר המטמא (משום ספק מות), לדבי חנניה בן גמליאל מותר. מה דין הנודר מן הכרוב או מן האיספרוגוט? נדר מן הכרוב, אסור באיספרוגוט, שמיין כרוב הוא. נדר מן האיספרוגוט מותר בכרוב. האם הנודר מן הנריסין נאסר במקפה [תבשיל עב של גריסין]? לת"ק אסור משום שנקרא 'מקפה של גריסין'. ולרבי יוסף מותר, שבמוקומו קרו למקפה מקפה ולגרישין גריסין.
- ו. האם הנודר מן המקפה מותר בגריסין או ב'שומ'? בגריסין מותר, ב'שומ', מחלוקת לת"ק אסור שנקרא מקפה, לדבי יוסף מותר.
- יא. האם הנודר מעדשים נאסר באשיישים (עדשים מטוגנים בדבש) או להפך? הנודר מעדשים לת"ק אסור באשיישים ולרבי יוסף מותר. הנודר מן האשיישים - מותר בעדשים.
- יב. מה הדין באומר 'חיטה חיטין שאני טועם'? אסור בהן בין קמח בין פת.
- יג. מה דין האומר רק 'חיטה' או רק 'חיטים' שאני טועם? 'חיטה שאני טועם' אסור בפת כיון שנעשה גוף אחד נקרא 'חיטה', ומותר לכוס כיון שכוסס כמה חיטים יחד.
- יד. 'חיטים שאני טועם' מותר בפת, ואסור לכוס חיטים. מה דין האומר 'גידים גריסין שאני טועם'? אסור בהן בין חיים בין מבושלים.
- טו. מה דין האומר רק 'גידס' או רק 'גריסין' שאני טועם? גידים שאני טועם, אסור במבושלים ומותר בחיים. גריסין שאני טועם, אסור בחיים ומותר במבושלים.